

הזמנים הקריטיים

א חרי כל הכללים והשיטות והעניינים, סוד ההצלחה בגידול ילדנו הוא האקלים הנוח שיועיל להם לגדול מתוך בריאות הגוף והנפש. מה יועילו משמעת או חינוך, הערות והארות, ביקורת בונה ולהיפך - כשהמקום החשוב ביותר לילד, מקום אשר אמור להוות לו מקלט מתלאות היום, איננו קיים או אף מהווה מטרד? דבר זה משול לדג מחוץ למים, אשר כל תפנוקי עולם לא יושעוהו. בשורות הבאות נרחיב בנושא חשוב זה לעובדא ולמעשה.

כשמדברים על גידול ילדים באקלים נוח מיד עומדת לנגד עינינו התשובה הקלאסית: חום ואהבה, רוגע ושלווה, ולקינוח - ממתקים... כל זה נכון, אך במציאות היומיומית כולנו עמוסי טרדות, הן מהפן הבטחוני-פוליטי, הן בתחום הרפואי [והקורונא?], אשר לא דובר על המצב הכלכלי, דברים שגוררים בהרבה בתים ויכוחים או גערות, ההיפך ממה שדרוש לילד, בית חם וזקק. אי לכך, נמקד בשורות הבאות את הזמנים אשר בהם עלינו להתעלות מעל כל העניינים ולתת את כל היחס לילדנו היקרים.

ציאה ללימודים:

שעת הבוקר הינה שעה לחוצה ביותר. תחילה ההשכמה, לאחר מכן הלבשת הילדים תוך כדי ויכוח על סוג הבגד [ו"מי ראה את הנעללים שלי?"], לאחר מכן הכנת האוכל אשר גם הוא לפעמים גורר ויכוחים, וכך הילד נשלח אחר כבוד לתלמוד תורה היישר ליום פעילות עמוס

בזמן הזה עלינו להיות נינוחים: אין ויכוחים, אין דיונים קולניים, מנשנשים משהו, חיבוק, נשיקה, ספיחה על השכם

ביותר, תפילה, תורה, ועוד ועוד, וכל זה כשהוא כבר הגיע לאחר "קרבנות" הבוקר. במצב כזה כיצד יכול הילד להצליח?

הדבר הרצוי ביותר הוא לעשות אתנחתא קלה של חמש דקות לפני הציאה לתלמוד תורה. בזמן הזה עלינו להיות נינוחים, אין ויכוחים, אין דיונים קולניים, מנשנשים משהו (אגב: אסור לשלוח ילד לת"ת מבלי נשימה רגשי שהוא כה זקוק לו. בהמשך היום הילד על השכם, ולשלוח את הילד בריגיעה להסעה\ת"ת. ילד כזה מתחיל את יומו ברגל ימין, רגוע ונינוח, ובדרך כלל מצליח במהלך היום כולו.

לעומתו, ילד שיוצא מבית שלהלן והצעקות נמשכות עד הציאה, מתחיל את היום ברגל שמאל, עצבני ומתוח, מתנגש עם מנחניו וחבריו על כל צעד ושעל, וזה יכול להימשך במהלך היום כולו... הורה יקר: זכור! חמש דקות ביום יכולים לקבוע

ניצוצות
מחזור 1
חודש ראשון
ב-1 ש' בלבד!
3 חודשים ראשונים
ב-99 ש' בלבד!
מחזור 2
חודש ראשון
ב-1 ש' בלבד!

הצטרפו כעת ותקבלו חיים טובים יותר
מתאים לכל בני המשפחה

מיחוד למצטרפים כעת:

מחזור 1 | מחזור 2

3 חודשים ראשונים | ב-99 ש' בלבד!
חודש ראשון | ב-1 ש' בלבד!

מקוד מנזיח: 02-623-1218

שיחת חברים

מאת: מנחם מנדל קורץ

מקלו של משה רבינו במלחמת העולם הראשונה

1 הייתה החלטה שסיכנה את חייהם. מצד אחד בקשו להציל חיים של יהודים שנמלטו מהמחנות, אך מצד שני הם ידעו כי אם חלילה יתפסו על ידי הגרמנים הם עלולים למצוא את סופם באופן מיידי. אך הרב כהנמן לא ויתר, הוא ביקש שישמעו את מה שהתרחש עם מקלו של משה רבינו. לבסוף הוא הצליח.

שחמט עם מפקד גרמני

המעשה התרחש בשנות האימה של מלחמת העולם הראשונה. באותם ימים התגורר רבי יוסף שלמה כהנמן בצ"ל בליטא, שם כיהן כרב בעיירה בשם וויץ. בפרוץ מלחמת העולם הראשונה החזית שבה נלחמו הרוסים עם הגרמנים הייתה קרובה לוויץ, והגרמנים שלטו אז בשטח כולו.

הרב, שחשש ביותר מכניסתם של הרוסים, החליט ליצור קשר קרוב עם המפקד הגרמני שהיה אחראי על האזור, ובמסגרת הקשרים ההדוקים שנרקמו ביניהם אף שיחק הרב כהנמן בכל ערב שחמט עם אותו מפקד...

באחד הימים ביקש המפקד מהרב שישגי לו יום שיכרות עצים מהיערות שסביב כדי לשלוח אותם לגרמניה. הרב נענה לבקשתו, ובשעת סגירת העסקה פנה המפקד הגרמני לאותו יום ואמר לו בלי להתבלבל: "אנחנו חותמים עכשיו על העסקה, ואתה עומד להתעשר מהדבר הזה. אבל יש לי תנאי אחד: לעסקה הזו יש שלושה שותפים: אתה, אני והרב שיושב כאן מולך", הצביע הגרמני על הרב כהנמן, שלאחר שנים רבות יקים אם ישיבת פוניבז' בארץ ישראל.

סמוך לוויץ הקימו הגרמנים מחנה שבויים, שבו היו גם לא מעט יהודים תחת סכנת חיים מתמדת היות והגרמנים הרעיבו אותם. בכל ערב נהג הרב לפנות ליום העצים כדי לקבל את הרווח היומי שלו, ועם הכסף שביום נסע לשחד את המפקדים הבכירים במחנה השבויים כדי לשחרר את השבויים היהודיים, אותם שיכן אצל משפחות היהודים בוויץ.

איננו יכולים עוד

תחילה שמחו משפחות היהודים לעזור במצווה כה גדולה, אולם ככל שעבר הזמן הם פחדו שהגרמנים יתפסו את השבויים בביתם, ואז הם יענשו על כך קשות. במר נפשם פנו אל הרב כהנמן כדי שיפטר אותם מן הסכנה, אך הוא סירב להתייר להם לשלוח את השבויים לנפשם.

מיום ליום הסכנה גדלה והתגברה, ובאחד הימים הודיעו המשפחות כי מכאן ואילך הם לא יסיכמו לקבל יותר יהודים מפחד נפשם. הרב כהנמן שמע את החלטתם אך פניו נותרו נחושות כשהיו.

הוא ביקש את הסכמתם לומר דבר, ואז נעמד והחל

בס"ד

נחל'י נצח

י"ל צ"י מוסדות ברסלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

יום	שבת	יום	יום
18:15	17:57	16:22	16:22
18:12	17:58	16:38	16:38
18:12	17:56	16:29	16:29
18:16	17:40	16:41	16:41

גיליון מס' 691
פרשת וארא תשפ"א

דבר ראש הישיבה

הרמזים בעסקי העולם

הקב"ה... מזמין לו לכל אדם מחשבה דבור ומעשה, לפי היום ולפי האדם ולפי המקום. ומלביש לו בזאת המחשבה דבור ומעשה שמזמין לו רמזים, כדי לקרבו לעבודתו... (ליקו"מ תורה נ"ד)

ומידה זו טעות, ויש אנשים שכבר עשו מכך דרך חיים שלמה, שע"כ הוא פועל בעסקי ממון, ופועל שיהיה לו שלום בית וכו', ולכאורה מה כאן לא בסדר? סוף סוף אלו רמזים שה' יתברך שולח לו, וכי יש בזה רע? אלא אפילו שזה אמת, אומר רבינו שזו לא הדרך, כי האדם צריך שיהיה לו הסתפקות, להסתפק רק במה שהכרחי לו לקחת מהעולם הזה, כי הוא מקום מסוכן.

העבודה של הצדיקים

בפרשיות הקודמות סופר על יעקב אבינו, וראים שגם הוא הבין את הרמזים שיש בעסקי החול, וידע איך לעשות בדיקת את הקנים כדי שהצאן יהיו מנומרים באופן מסוים, וזה היה בחינת הנחת תפילין שלו (כי היה בזה את סוד התפילין), אבל צריכים לדעת שהעבודה הזאת של הבנת הרמזים שהייתה אצל האבות היא רק מחמת שהיו קודם מתן תורה, אבל היום לאחר מתן תורה זו לא הדרך העיקרית, כי האבות יכלו להעלות את עבודות החול ולעשות מהם לדוגמת תפילין, האבות הק' העלו את פיצול

קדושה נמוכה

רביז"ל ממשיך: "וכן צריך להעמיק מחשבתו בזה...". כלומר שגם במלאכה ובעסקים שמזמין לו ה' יתברך בכל יום ינסה להעמיק ולהגדיל מחשבתו לראות את ה', והעבודה הזו היא חשובה מאד.

אך חשוב מאוד לזכור את היסוד שרבינו ז"ל אומר, שכל הרמזים שאדם מגדיל מחשבתו בענייני העולם הזה הם רק בבחינת רגליו, ויש עבודה שהיא למעלה מזה והיא העיקר.

אומר רבינו שזו לא הדרך, כי האדם צריך שיהיה לו הסתפקות, שהכרחי לו לקחת מהעולם הזה, כי הוא מקום מסוכן

מקלות לקדושת תפילין, אבל עברנו כותב רבינו בתורה הנ"ל שזו לא הדרך, והיום אסור להרבות ברמזים על עסקי העולם הזה "אפילו מי שיועד ומבין הרמזים...", כיוון שזהו מקום מסוכן, וגם מכיון שעיקר הקדושה והעבודה שגבוהה מעסקי החול היא קדושת התורה והמצוות, ורבינו רצה שזכה לעבוד עבודות יותר גבוהות של תורה ותפילה, ולא להישאר בבחינת רגליו.

למחשבה יש כח גדול, ואם נשתמש בכח הזה רק בכדי להבין את הרמזים שה' שולח לנו, אנחנו עדיין רבינו הק' מסביר שזו לא הדרך שבה הלכו הצדיקים מימות עולם, וכמו שכתב שם: "ואפילו מי שיועד ומבין בזה, היינו שזוכה להבין הרמזים שמרמז לו ה' יתברך בכל דבר, ואם כן ירצה לעסוק רק בזה, היינו שיעסקו רק בעסקי העולם הזה מאחר שהוא מבין הרמזים שהשם יתברך מרמז בהם, אך באמת אינו כן, כי צריך האדם שיהיה לו הסתפקות, להסתפק מזה העולם רק במה שצריך לו בהכרחיות מזה העולם. וזה מחמת שני טעמים: א. מחמת שזאת הקדושה המלוכשת בעסקי העולם הזה, הוא בחינת רגליו, והיא קדושה נמוכה... והקליפות מסבבין אותה תמיד, ורצין לנלק מהם, על כן הוא מקום מסוכן, בכך צריך להסתפק רק בהכרחיות. ב. מחמת שיש עבודה גבוהה מזו, שהוא קדושה גבוהה ממנה, וצריך לעבוד את השם יתברך באותן העבודות והקדושות הגבוהות מזה".

לומדים מכך שאם הולכים עם העצה הזו בלא צמצום

להזמנות: 02-6289761 | 052-7679638

ספרו החדש של הר"ח שמואל שליט"א שטון שליט"א

שביל חדש

נפתח אל הלב

מרכז: 050-4141-497 | avraham201@gmail.com

8 LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באופן

הכי קרוב - הכי מפנק
המינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינן!
מקוד: 050-4141-497 | avraham201@gmail.com

זה לא כזה פשוט

ני כמעט מתפוצץ מכך שאני שוכח כל פעם מחדש. כמה פעמים צריך להזכיר לבנאדם כדי שיזכור, והוא עדיין לא זוכר. מה עושים?

עוד פעם נכשלת בכעס. אלף פעמים הזכרתי לעצמי שאני אורח לרגע כאן בעולם, שחבל לבזבז את השעות המעטות שיש לי בעולם כדי ללעוס על מישהו או על משהו, הם לא שווים את זה. שיננתי הרבה את המשנה "דע מאין באת ולאן אתה הולך", כמעט חפרתי לעצמי קבר פעם ב"פעלד"...

הייתי בטוח שסוף סוף זה יתחיל להטפיע קצת, שארגיש את הארעיות של העולם הזה, שלא אתבייש שוב כשאקרא את המילים המלגלגות של הזוהר הקדוש (פרשת נשא דף קכו ע"א): "תָּא מְחַיֵּי בְּרַךְ נֶשֶׁתְּ אֵיל בְּהָא עֲלָמָא, וְהוּא חֲשִׁיב דְּדִילָה הוּא תְּדִי וְיִשְׁתְּאָר פְּגִייה לְדָרִי דְרִין" [=בא וראה, אדם הולך בזה העולם והוא חושב שהוא שלו (!) וישר בו לדורי דורות]...

אבל כל פעם אני שוכח. כשאני עובר ליד ביתן הפיס ורואה את המודעות על האדם שירד לקנות שקית חלב וחזר עם מליונים, עדיין אני מקנא קצת בסתר ליבי, שוכח שמשנה אחת שלי שוה יותר מכל המליונים שלו.

עד שהגעתי למסקנה מדעית שיש לי בעיה בזיכרון. אם אני חוזר על דבר כל כך הרבה פעמים, יותר מעשרים פעם על משנה אחת, ועדיין זה לא נכנס לי לעצמות - ודאי יש לי בעיה רגונית בתאי המוח האפורים-קוונטיליים או משהו כזה.

וככל עורך מחקר מכוון רציתי למצוא את אחוז השכיחות באוכלוסייה, והאם זה מגיע מקרינה של ג'י חמש או מצבני מאכל תעשייתיים, והגעתי למסקנה שבזמן שעוד לא חלמו על טלפון קווי התסמונת הזו היתה קיימת.

מה היית אומר על אדם שיושב על כסאו, רואה

לצעירי הצאן

רמזים או לימוד?

שְׂמָא יְהִי אָדָם שְׂאוֹמֵר שְׂהוּא מְבִין אֶת הַרְמָזִים שֶׁה' שׁוֹלֵחַ בְּעִסְקֵי הַעוֹה"ז וְיִרְצֶה לְעִסֵּק רַק בְּזֶה, הֵינּוּ שְׂעִיֶּסֶק רַק בְּעִסְקֵי הָעוֹלָם הַזֶּה מֵאַחַר שְׂהוּא מְבִין הַרְמָזִים הַמְרָמָזִים בְּהֵם. אֲךָ בְּאֵמַת אֵינּוּ כֵן, וְזֶה מַחְמַת שְׁנֵי עַמִּים...

הגעלת כלים ועירובי תבשילין

8 שנים לפטירת רבי יעקב בלוי בעל "פתיחי חושן", שב"ק ג' שבט תשפ"א - תשע"ג

הסיפור יפה ומחזק, אבל אולי ככה הטבע שלו. הוא נולד.

ובדיק בגלל זה הוספתי עוד אנקדוטה, כך שלאחר שתקראו את הסיפור תראו גם את העובדה הנוספת, תבינו שהיא לא פעל לפי טבעים אלא לפי "מה רצון השם עכשיו".

"דווקא הולך טוב" מהרהר יואב לעצמו תוך שהוא טופח בגאווה על חגורתו התפוחה, שם מונחים המצלצלין, פדיון היום. "היום הראשון שאני עומד פה, וכבר הפדיון עומד על שלוש מאות שקלים טבין ותקילין! עוד כמה ימים ואוכל לממש הרבה חלומות נשכחים..."

יואב ממחר לעורר את עצמו מחלומותיו. הנה מתקרב עוד חרדי שחור אחד להגעיל כלים בסיר הענק שהשיג. עוד כמה שקלים שהולכים לעבור לקופתו.

אבל החרדי היה כנראה מדיי שחור. הוא נבר בזקנו בידענות, הביט כאן ושם ואמר ליואב: "תעשה שזה יבעבע, יעלה בועות. תגביר את האש!".

הופ. רגע. יואב לא אורח שמחלקים לו פקודות, ובטח לא מחרדי שלפני רגע לא הכיר אותו. "מה לא טוב ככה?" שאל ברוגז.

החרדי פקח עיניים: "אינך יודע הלכות הגעלה? כדי להגעיל כלים צריך שהמים ירתחו ברמה שיעלו בועות, וכאן זה לא מספיק רותח!".

יואב משך בכתפיו, והיהודי עשה גם הוא את אותה התנועה והלך לדרכו.

יואב הפסיד לקוח, אבל בגלל זה הוא לא הולך לסגור את הבאסטסה. נכון, בתחילה זרם הגז המזין את האש היה חזק ועם רדת כמות הגז ירדה גם בערת הלהבה, אבל הלקוח הזה לא יאמר לו מה לעשות.

אבל בדקות הבאות יואב המשיך לספוג הערות ותמיהות מעוד כמה עובדי אורח, ואף עקרת בית אחת שירדה להטביל את כליה עלתה בידיים מלאות תוך שהיא מסגנת משפטים נרגזים על גערים שאינם יודעים הלכות בסיסיות.

התורה לא תהיה מוחלפת, והחרדים העקשנים לא מוכנים להגעיל כלים אם המים אינם במצב הרתיחה הנדרש.

הוא ניגש לטלפון ציבורי באזור, ומנסה להשיג את אחיו, שיבא הנה עם בלון גז חדש או שיתן עצה טובה איך הוא מגביר את האש. אבל האח היה תקוע עמוק בתוך כריתו וכסתו. בקול מנומנם ניסה האח להסביר ליואב, אך יואב לא הבין כלום: "תגמור לי כבר מה אני עושה, איך עושים שיהיה בועות במים?".

"בועות אתה רוצה?" השיב אחיו המנומנם, "שים סבון ויהיו לך בועות, ויותר אל תעיר אותי על כאלה

רק רצון השם. הרב בלוי

טויות... יואב טרק את שפורפרת הטלפון אל כנה ברוגז, אך מרגע לרגע רעינו של אחיו מוצא חן בעיניו יותר ויותר. הוא פונה למכולת השכונתית, מוציא מעט כסף מהחגורה וקונה בקבוק "אמה", סבון נוזלי של אז, ולהבה במעט המים החלו לנוע קצת בירה והקצף התגבר. יואב לקח את הסיר, הטבילו בידו העטויה כפפה עבה, ונתן לאיש הנחה מיוחדת עקב היותו הלקוח הראשון לאחר הסבון...

זרם המגעילים לא פסק מלבוא, וגם אם אחד או שנים עיקמו את האף למראה ה"רתחה" המוזרה שבירה יואב מיהר לגעור בו: "אתה לא רואה את הבעבע פה? זה לא סתם, כזה רותח לא תמצא בשום מקום!".

אבל יואב לא לקח בחשבון דבר אחד. אחד העוברים, שניחן בחוש ריח טוב ובשכל הטריק, אומץ לעשות מעשים לא היה לו, אך הוא טיפס במדרגות ביתו של רבי יעקב בלוי שגר בסמוך, וסיפר לו על המתרחש.

בשמוע רבי יעקב מיהר לרדת אל יואב, ובלא היסוסים מרובים תפס בידית היורה והפך אותה על הרצפה. "שלא תהין לבוא שוב לשכונה שלנו" גער נמרצות ביהודי שהכשיל את הרבים.

תקיפות כזו היא מחויבת המציאות למי שעמד שנים רבות בראש ועד הכשרות של העדה החרדית, אבל היא הייתה מפאת שחישב בדעתו שכך הוא רצון השם. הוא לא היה רגזן מטבעו אלא רך כקנה, כפי שר' זלמן לייב למד על בשרו.

ר' זלמן לייב עמל רבות בהלכות עירובי תבשילין, עד שהוציא תחת ידיו ספר שלם על הנושא, מראשוני הפוסקים ועד להלכה למעשה.

ר' זלמן לייב הגיע לבקש הסכמה מרבי יעקב בלוי, שמצידו מאד התפעל ממלאכת המחשבת. בסיום העיון בגליונות הספר אמר רבי יעקב: "אינני נוהג לתת הסכמות, אבל הנה תחת ידי ישנם חידושים על הלכות עירובי תבשילין, אתן לך אותם כמתנה חילוף ההסכמה שלא אתן, וניתנת לך הרשות להדפיסם בספרך, אך זאת בתנאי אחד: בספר לא יוזכר מילה על כך שיש בו חידושים שאינם שלך אלא שלי".

כעת, כל מילה מיותרת. (מקור: המבשר תורני פ"ב בא תשע"ד)

החיים בהלכה

בבכונת הרב"ג ר' בצלאל נהרי שליטי"א, חמו"צ ההילת זיכרון ישעיה - אלעד

שאלה:

לפני חצי שנה ראיתי חבר שלא מציית לתקנות החירום ו"איחלתי" לו בקול "השם יעזור שתחלה בקורונה!", ומאז ליבי נוקפי שזה ממש נוגד את מצוות אהבת ישראל...

הקב"ה בנושא אינו חייב מלקות (שו"ע שם), אך עדיין עובר באיסור דאורייתא (ש"ך שם בשם הב"ח). וכן הדין אם אומר "השם לא יברך אותך" וכדומה (שו"ע שם).

לא נתייחס כרגע למצוות אהבת ישראל, אך מה שברור שכיון ש"בירכת" אותו בדבר לא טוב עברת על לאו דאורייתא של קללת יהודי.

נאמר בתורה (ויקרא י"ד) "לא תקלל חרט", ונפסק ב"שולחן ערוך" (ח"מ סי' כו ס"א) שלא דוקא חרט, אלא שאפילו חרט שלא שומע את קללתו אסור לקלל, וכל שכן אדם בריא ששומע את הקללה (ערוה"ש שם ס"א ע"פ רמב"ם הל' סנהדרין פכ"ו ה"א).

ואם מקלל בשם השם, כגון שאומר "ה' יקלל אותך", חייב גם מלקות על זה, אך אם לא "משתף" את

ניצוץ לשבת

מתוך גיליון "ניצוץ", חמו"צ הלב לכל המשפחה

רק נושף או גם מדליק

אש, המפוח מצליח להוציא אש רק כאשר אתה מביא מעצמך את הגחלת...

פנה המגיד לאותו אדם ואמר לו: אני בסך הכל כמו מפוח: אם אתה מביא גחלת מעצמך, אז אני בדבורים שלי ובמשלים שלי מנפח ומלהיב את הגחלת עד שיוצאת אש, אך אם אתה סומך רק עלי, אז דע לך שאיני יכול לייצר אש בלבך...

הוא גם מביא לנו את הגחלת. גחלים בוערות

כאשר ספרו מעשה זה לרבי נתן, הגיב אבל לנו יש את רבינו הקדוש, שגם מנשב רוח במפוח ויחד עם זאת הוא גם מביא לנו את הגחלת. כלל יהודי יש גחלת שבווערת בו, אלא שהיא קצת רדומה, והצדיק לא רק מחזק ומעורר, אלא הוא מעורר את האדם להרגיש ולדעת

הגחלת שבווערת אצלו בפנים בעומק לבו. לכל אחד יש נשמה פנימית שבווערת לה, אלא שהנשמה הזו נמצאת בתוך כולו של גוף כבד שמצמצם את הנשמה ולא נותן ללכת למרחקים. לכל אדם יש יכולות אדירות ביותר שהוא כלל אינו מודע להן מחמת הגוף הכבד, ורבינו בכוחו הגדול מעורר אותנו שנדע את היכולות הגדולות שלנו.

ר' יצחק ווייצנהדלר, מגזין "ניצוץ" אדר תש"פ

פתגם השבוע

הנהגה טובה:

לחלק לילדים פרסים או ממתקים כשמתפללים יפה

מתוך הספר "שיקורי משמים", המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליטי"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליטי"א טל משה בן בת שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת שילר | להצלחת משפחת שרון | להצלחת משפחת אוקן

ט"ו ניסן סטודיו ליצירת ייחודיות טאטעו סטודיו ליצירת ייחודיות | שיצוב נרפי | צילום ייחודי ומשפחות | מתנות ומזכרות | תא: 054.844.1858 | תא: tate.odel@gmail.com